

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/160/2023
Identifikačné číslo spisu:	8114200683
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8114200683.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bytové družstvo Prešov, Prešov, Bajkalská 30, IČO: 00 173 665, zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Boľanovským, Prešov, Slovenská 69, proti žalovanému W.. E. N., narodenému XX. C. XXXX, G., S.. N.. D. XX, zastúpenému advokátom Mgr. et Mgr. Dušanom Strakom, Prešov, Námestie legionárov 5, o zaplatenie 3.215,62 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/120/2014 a o dovolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2023 sp. zn. 5Co/11/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 15C/120/2014 - 737 z 27. septembra 2021 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.230,51 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 258,52 eura od 01. júla 2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 997,32 eura od 01. januára 2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 498,66 eura od 01. apríla 2013 do zaplatenia; 8,50 % ročne zo sumy 499,95 eura od 01. júla 2013 do zaplatenia; 8,25 % ročne zo sumy 961,14 eura od 01. januára 2014 do zaplatenia; 8,25 % ročne zo sumy 480,57 eura od 01. apríla 2014 do zaplatenia; 8,15 % ročne zo sumy 481,08 eura od 01. júla 2014 do zaplatenia; 8,15 % ročne zo sumy 1.028,10 eura od 01. decembra 2014 do zaplatenia; 8,15 % ročne zo sumy 25,14 eura od 01. júla 2014 do zaplatenia a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (I.), zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov (II.) a zaviazal žalovaného zaplatiť Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, Ulica 1. Mája 32, 010 01 Žilina znalečné v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške znalčného (III.). Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 8a ods. 1, § 8b ods. 2 písm. e), § 10 ods. 1 a 6 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v rokoch 2012 až 2014, § 7 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla

dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla účinnou do 31. decembra 2016, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a článkom 3 ods. 2 a 3, článkom 4 ods. 2 zmluvy o výkone správy. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný ako vlastník bytu č. 31 na ulici S.. N.. D. Č.. XX, v bytovom dome zapísanom na LV č. XXXXX od roku 2012 neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy tým, že nepoukazuje preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv, ako aj preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu a na správu domu. Žalobca sa po rozšírení žaloby domáhal zaplata sumy 5.230,51 eura spolu s úrokmi z omeškania, pričom preukázal, že výška mesačných platieb žalovaného za obdobie apríl až jún 2012 bola 175,36 eura mesačne, za obdobie júl až december 2012 bola 166,22 eura mesačne, za obdobie január až marec 2013 bola 166,22 eura mesačne, za obdobie apríl až jún 2013 bola 166,65 eura mesačne a za obdobie júl až december 2013 bola 160,19 eura mesačne. Rovnako preukázal, že preplatok z vyúčtovania za rok 2011 bol 82,86 eura a za rok 2012 bol 184,69 eura. Žalobca tiež preukázal, že predpis mesačných platieb za obdobie január až marec 2014 bol 160,19 eura, za obdobie apríl až jún 2014 bol 160,36 eura, za obdobie júl až december 2014 bol 171,35 eura a nedoplatok z vyúčtovania za rok 2013 bol 25,14 eura. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že zmluva o výkone správy uzatvorená dňa 17. decembra 2007 obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a boli k nej priložené listiny obsahujúce podpisy jednotlivých vlastníkov bytov. Žalobca predložil prehľady mesačných predpisov a úhrad, z ktorých vyplynulo, že žalovaný zaplatil za rok 2011 sumu 170 eur a za roky 2012 až 2014 zaplatil 0 eur. Žalovaný si voči žalobcovi uplatnil započítanie sumy, ktorú vyčíslil ustanovený znalec ako rozdiel medzi žalobcom vyčíslenými nákladmi spojenými s užívaním bytu a skutočnou spotrebou bytu. Znalecký ústav v odbore energetika v znaleckom posudku č. 52/2020 preskúmal správnosť vyúčtovania nákladov na energie za byt od roku 2012 až 2014 a uviedol, že zvýšená spotreba tepla spôsobená zlým technickým stavom strechy nad bytovým domom mohla nastať len v miestnostiach, ktorých sa to bezprostredne týkalo a s odstupom času nie je možné vykonať kvalifikovaný odhad technického stavu strechy nad bytom vo vlastníctve žalovaného. Konštatoval, že vzhľadom na spotrebu tepla sú závažným problémom tepelné mosty a podchladenie bytov susediacich s bytmi bez spotreby. V takýchto prípadoch možno hovoriť o náraste spotreby tepla cca o 20 % pre udržanie tepelnej pohody v postihnutej miestnosti. Po preštudovaní vyúčtovaní odpočtových hárkov znalecký ústav konštatoval, že vyúčtovanie bolo spracované v zmysle platnej legislatívy a vykonaný výpočet bol uskutočnený správne, čo potvrdil aj doplnkami k znaleckému posudku s tým, že keďže žalovaný v rokoch 2013 a 2014 nesprístupnil byt, postupovalo sa podľa § 7 ods. 4 vyhlášky č. 358/2009 Z. z. Súd prvej inštancie uviedol, že nebola pochybnosť o platnom uzatvorení zmluvy o výkone správy. Návrh žalovaného na započítanie považoval za neurčitý a keďže zo znaleckého dokazovania nevyplývala žiadna pohľadávka žalovaného voči žalobcovi, nedošlo k zápočtu a tým k zníženiu sumy požadovanej žalobcom. Súd prvej inštancie zároveň zdôraznil, že bolo vinou žalovaného, že prišlo k aplikácii § 7 ods. 4 vyhlášky č. 358/2009 Z. z., keďže neumožnil odčítanie pomerových rozdeľovačov na zistenie presnej hodnoty nameraných hodnôt v byte žalovaného a tým teda nebolo možné zistiť, či v nadväznosti na tvrdenie vadnej strechy toto spôsobuje zvýšené náklady žalovaného oproti porovnateľným bytom. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že právne predpisy nepočítajú s vyššou než 20 % korekciou pre najvyššie podlažie. Stav bytového domu nie je zodpovednosťou správcu bytového domu, ale vecou vlastníkov bytov a preto nie je okolnosťou majúcou vplyv na rozúčtovanie nákladov. Žalovaný nepreukázal, že by bol býval požiadaval o zvolanie schôdze vlastníkov, kde by predniesol požiadavku týkajúcu sa stavu strechy a že by žiadal o prijatie krokov k odstráneniu väd. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný sa svojvoľne rozhodol neplniť si svoje finančné povinnosti vlastníka bytu v bytovom dome, na základe čoho dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) v spojení s § 260 a § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. apríla 2023 č. k. 5Co/11/2022 na odvolanie žalovaného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (I.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (II.), odvolanie žalovaného proti uzneseniu č. k. 15C/120/2014 - 343 z 25. júna 2020, uzneseniu č. k. 15C/120/2014 - 461 z 11. decembra 2020 a

uznesení č. k. 15C/120/2014 - 474 z 21. januára 2021 odmietol (III.) a vo vzťahu k výroku III. stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (IV.). Odvolací súd v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného uviedol, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Konkrétne k námietke žalovaného ohľadom nesplnenia procesných podmienok odvolací súd uviedol, že nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky. Procesné podmienky sú vo svojej podstate podmienky konania, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. V prípade, ak súd zistí nedostatky v procesných podmienkach, musí skúmať, či sú tieto nedostatky odstrániteľné alebo neodstrániteľné a za predpokladu ich odstrániteľnosti sa má pokúsiť ich vlastným postupom alebo výzvou sporovej strany aj odstrániť. Pokiaľ sa jedná o neodstrániteľnú podmienku alebo odstráneniu nedostatku nedošlo, jedná sa o dôvod na zastavenie konania. Odvolací súd túto vadu konania nezistil. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uviedol, že o naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu a dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t. j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď. Odvolací súd mal za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola. Žalovaný taktiež namietal inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ani takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uviedol, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná a to z dôvodu, aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Odvolací súd mal za to, že ani táto odvolacia námietka naplnená nebola. Súd prvej inštancie v bode 16.2. odôvodnenia riadne vysvetlil prečo dôkazy nevykonali. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenal, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení, ktorým získava dôležité poznatky, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom. Odvolací súd naplnenie tejto odvolacej námietky nezistil. K námietke, že zistený skutkový stav neobstoí, odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle nesprávneho procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. V prípade, ak by odvolateľ videl naplnenie tohto odvolacieho dôvodu v procesnom postupe súdu, tak by musel v podanom odvolaní zároveň argumentovať aj odvolacím dôvodom upraveným pod písm. e) alebo aj pod písm. f). Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s § 366 písm. d) CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola. Ďalej sa odvolací súd vyjadril k námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia, kde poznamenal, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej

zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani naplnenie tejto odvolacej námietky odvolací súd nezistil. Odvolací súd sa taktiež zaoberal žalovaným spochybnenou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, kde odvolací súd odkázal na body 2. až 2.3. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorých sa tento riadne vysporiadal s námietkou žalovaného ohľadom platnosti zmluvy o výkone správy, ktorú žalobca predložil v notársky overenej kópii, ktorej súčasťou boli aj listiny obsahujúce podpisy jednotlivých vlastníkov bytov. Súčasne zo zápisnice o pojednávaní z 23. júna 2015 (č. l. 135 a nasl.) vyplýva, že na uvedenom pojednávaní bol súdu predložený aj originál Zmluvy o výkone správy zo 7. decembra 2007. Odvolací súd súčasne poukázal na § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v rokoch 2012 až 2014. V predmetnom prípade nebolo pochyb o tom, že zákonom vyžadované podmienky pre vznik zmluvy o výkone správy v dotknutom bytovom dome boli splnené, Zmluvu o výkone správy zo 17. decembra 2007 je potrebné považovať za platnú a teda záväznú aj pre žalovaného. Žalobca je preto nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, na základe čoho vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako nedôvodnú. Ďalej sa odvolací súd vyjadril k námietke žalovaného ohľadom nedoručovania doplnení k znaleckému posudku, kde zo súdneho spisu zistil, že Doplnenie č. 2 znaleckého posudku, ako aj opravené Doplnenie č. 2 znaleckého posudku boli žalovanému doručené (viď č. l. 671 a 701), rovnako tak aj znalecký posudok č. 1/2009, ktorý bol súčasťou pripojeného súdneho spisu sp. zn. 10C/13/2008 (č. l. 101 v pripojenom súdnom spise). Žalovaný mal možnosť sa s nimi oboznámiť, teda nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k samotnému obsahu znaleckého posudku v spojení s jeho doplneniami a námietkami žalovaného odvolací súd uviedol, že cieľom znaleckého posudku bolo zistiť, či výpočty žalobcu, ktorými účtoval žalovanému preddavky súvisiace s uzatvorenou zmluvou o výkone správy boli zo strany žalobcu vypočítané správne. Zo znaleckého posudku spolu s jeho doplneniami uskutočnenými z dôvodu potreby zodpovedania otázok žalovaného vyplynulo, že žalobca správne vypočítal a vyúčtoval žalovanému plnenia súvisiace s uzatvorenou zmluvou o výkone správy bytového domu. Rovnako tak súd prvej inštancie v bode 16.2. zodpovedal, prečo nevykonal žalovaným navrhované výsluchy znalcov a ďalších svedkov. K námietke žalovaného, že mu bolo znemožnené klásť otázky znalcom na súdnom pojednávaní odvolací súd uvádza, že ani túto námietku žalovaného nevyhodnotil za dôvodnú, pretože súd rozhoduje o prípustnosti otázok, kde niektoré otázky žalovaného boli vyhodnotené ako absurdné, či nesúvisiace s predmetnom konaní. Vo veci vyhodnotenia vzájomnej žaloby žalovaného, resp. započítania sumy sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadom neurčitosti podania žalovaného. Žalovaný v podanom odvolaní ešte žiadal, aby súd uložil žalobcovi predložiť ďalšie listiny v konaní, na ktorý návrh na doplnenie dôkazov a vykonanie nového dôkazu v súlade s § 366 CSP odvolací súd neprihliadol. K námietke žalovaného, že nebolo rozhodnuté o jeho odvolaniach v priebehu konania proti uzneseniam súdu prvej inštancie uzneseniu č. k. 15C/120/2014 - 343 z 25. júna 2020, č. k. 15C/120/2014 - 461 z 11. decembra 2020 a č. k. 15C/120/2014 - 474 z 21. januára 2021, odvolací súd uviedol, že žalovaný podal odvolania voči uzneseniam, voči ktorým nie je odvolanie prípustné, a preto sa odvolací súd samotnými obsahmi podaným odvolaním nezaoberal a tieto v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietol. Žalovaný taktiež požadoval vylúčiť samosudcu JUDr. Rastislava Sikorjaka, čo odvolací súd vyhodnotil ako námietku zaujatosti. Keďže však námietka zaujatosti žalovaného nespĺňala zákonom predpísané náležitosti podľa § 52 ods. 2 CSP, odvolací súd na ňu neprihliadal. Odvolací súd ďalej uviedol, že keďže nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, nezaoberal sa ďalšou irelevantnou argumentáciou žalovaného. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. O náhrade trov odvolacieho konania v časti odmietnutia odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 1 CSP a to tak, že keďže žalovaný podal odvolania voči uzneseniam, voči ktorým nie je odvolanie prípustné, zaviniť ich odmietnutie, tak mu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalobcovi, tomu ale trovy konania v nadväznosti na dané odmietnutia odvolaní nevznikli a preto mu odvolací súd náhradu trov konania v tomto kontexte nepriznal.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ uviedol, že za nesprávny procesný postup je potrebné považovať vydanie nepreskúmateľných rozhodnutí. Uvedené dovolateľ odôvodnil tvrdením, že súdy nijako nepreukázali, že by žalovaný svojím konaním zaviniel nemožnosť zistenia presnej hodnoty nameraných hodnôt v jeho byte a že by nebola potrebná oprava strešného plášťa bytového domu, čo podľa dovolateľa bolo konštatované samotným žalobcom v zápisnici zo schôdze dňa 12. júna 2019. Dovolateľ ďalej namietol, že na súdnom pojednávaní dňa 26. novembra 2020 mu nebolo umožnené klásť otázky znalcom a boli mu predkladané listiny v rozsahu 131 strán, ku ktorým nemal čas pripraviť si vyjadrenie, rovnako tak v prípade doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. 52/2020. Dovolateľ súčasne namietol, že žiadal predložiť všetky vyúčtovania mesačných zálohových platieb za celý bytový dom od roku 2004, čo sa nestalo. Ďalej dovolateľ namietol, že znalecký posudok spolu so svojimi doplnkami nebral do úvahy prílohu č. 2 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. a to konkrétne koeficienty zohľadňujúce nepriaznivú polohu miestnosti. Na námietky dovolateľa súdy len konštatovali, že skutočne citované predpisy nepočítajú s inou korekciou, ako je 20% za najvyššie podlažie, čo dovolateľ považuje za rozporné s dôkazmi a tým za arbitrárne. Dovolateľ mal ďalej za to, že nebolo preukázané, že žalobca je legitímnym správcom bytového domu, keďže nedoložil originály dokladov toto dosvedčujúcich. Žalobcom predložená zmluva bola overená notárom v roku 2015 a nie v roku 2007, čím je vážne spochybnená jeho legitimita ako žalobcu v tomto konaní. Rovnako tak má dovolateľ za to, že žalobca si ako správca nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalovanému, aby sa tento mohol zákonným spôsobom brániť voči vykonaniu dobrovoľnej dražby na byte č. 31 v bytovom dome. Podľa dovolateľa sa súdy s týmito argumentmi žalovaného nevysporiadali a preto považuje dovolateľ postup súdov za arbitrárny.

3.1. Dovolateľ zároveň odôvodnil podanie dovolania ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kde ako právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, stanovil otázku, či možno znalecký ústav Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ul. 1. Mája č. 32, 010 01 Žilina, považovať za znalca tak, ako ho definuje zákon, t. j. osobu zapísanú v zozname znalcov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti. Dovolateľ má za to, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú arbitrárne a nepreskúmateľné a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.2. V kontexte výrokov rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania a potvrdený výrok súdu prvej inštancie ohľadom nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania dovolateľ namietol nepreskúmateľnosť a nesprávne právne posúdenie veci, keďže súdy na predmetný spor neaplikovali § 257 CSP a nemožnosťou aplikácie predmetného ustanovenia sa bližšie nezaoberali. Dovolateľ vidí výnimočnosť sporu v tom, že sa jedná o spor medzi vlastníkom bytu a správcom bytového domu, nepriznanie nároku na náhradu trov konania sa nijako nedotkne majetkovej sféry žalobcu a žalovaný bol vlastníkom bytu, kde bola vykonaná nezákonná dražba. Podľa názoru dovolateľa sa súdy mali aplikáciou § 257 CSP zaoberať ex offio. Na základe uvedených skutočností dovolateľ navrhol podľa § 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému

rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd prednostne pristúpil k posúdeniu existencie namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúce v nepreukázaní zavinenia žalovaného v kontexte nemožnosti zistenia presnej hodnoty nameraných hodnôt, v omyle ohľadom tvrdenia, že strešný plášť bytového domu nebolo potrebné opraviť, v porušení práva žalovaného klásť na súdnom pojednávaní znalcom otázky, v skutočnosti, že v znaleckom posudku spolu s jeho doplneniami nebola vzatá do úvahy príloha č. 2 vyhlášky č. 630/2005 Z. z., v nevyriešení otázky, či je žalobca legitímnym správcom bytového domu, v nesplnení poučovacej povinnosti žalobcu voči žalovanému pred uskutočnením dobrovoľnej dražby, kde v týchto otázkach sa sudy nezaoberali a náležite sa nevysporiadali s argumentmi dovolateľa. Rovnako tak sa sudy podľa tvrdenia dovolateľa nezaoberali aplikáciou § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej

strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

17. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby a to v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým vzhľadom na potvrdzujúce výroky tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu jeden celok.

17.1. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré ako vecne

správne potvrdil a na ktoré odkázal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa dôsledne zaoberal odvolacími námietkami žalovaného, pričom sa vyjadril k tým, ktoré vyhodnotil ako pre rozhodnutie podstatné. Konkrétne sa odvolací súd zaoberal splnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivý súdny proces, existenciou inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, námietkou nevykonania žalovaným navrhovaných dôkazov, námietkou, že skutkový stav neobstoí, námietkou nesprávneho právneho posúdenia, námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, námietkou nedoručovania doplnení k znaleckému posudku a možnosťou žalovaného sa s nimi oboznámiť, námietkou týkajúcou sa obsahu znaleckého posudku, námietkou, prečo neboli vykonané výsluchy svedkov navrhovaných žalovaným, námietkou týkajúcou sa nemožnosti žalovaného klásť znalcom otázku, otázkou započítania sumy resp. vzájomnou žalobou žalovaného, žiadosťou žalovaného na predloženie ďalších listín v konaní. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaniami žalovaného voči uzneseniam súdu prvej inštancie uzneseniu č. k. 15C/120/2014 - 343 z 25. júna 2020, č. k. 15C/120/2014 - 461 z 11. decembra 2020 a č. k. 15C/120/2014 - 474 z 21. januára 2021 a v nadväznosti na to aj nárokom na náhradu trov konania. Odvolací súd sa taktiež vyjadril k požiadavke žalovaného na vylúčenie samosudcu JUDr. Rastislava Sikorjaka. Záverom rozhodnutia sa zaoberal nárokom na náhradu trov odvolacieho konania. Zároveň v bode 52. odôvodnenia sa odvolací súd vyjadril ku skutočnosti, prečo sa ďalšími námietkami odvolateľa nezaoberal a špecifickými odpoveďami sa k nim nevyjadril. Rovnako tak má dovolací súd za to, že odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s posúdením nároku na náhradu trov konania, resp. úspechu a neúspechu v konaní, kde odkázal na príslušné zákonné ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal a vyjadril sa ku všetkým odvolacím námietkam žalovaného, ktoré vyhodnotil ako majúce význam pre rozhodnutie vo veci a to v dostatočnej miere tak, aby v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (ktoré odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil) tieto tvorili jednotný komplex odpovedí na otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

17.2. V nadväznosti na námietku dovolateľa, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril ku skutočnosti prečo na vec neaplikoval § 257 CSP, čím sa mal zaoberať ex offio, dovolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní aplikáciu § 257 CSP nežiadal a ani na ňu žiadnym spôsobom nepoukázal. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní podľa § 255 CSP, ktorý aplikoval aj odvolací súd v tomto konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP má výnimočný charakter, ktorý je potrebné vykladať reštriktívne. V prípade, že odvolací súd v konaní nevyhodnotil takú výnimočnosť okolností, na základe ktorých by pristúpil k aplikácii § 257 CSP, pričom ani sporové strany, resp. odvolateľ aplikáciu daného ustanovenia nežiadal a naň nepoukázal, nebolo v rámci odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu potrebné špecificky sa k danému vyjadrovať a neaplikáciu predmetného ustanovenia zdôvodňovať, keď zároveň odvolací súd dostatočným spôsobom odôvodnil rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 a nasl. CSP v kontexte úspechu a neúspechu tej ktorej strany v konaní. Opačný záver, tak, ako to naznačuje dovolateľ, by znamenal potrebu vysvetlenia v každom jednom rozhodnutí ktoréhokolvek súdu, prečo tento výnimočnosť okolností v nadväznosti na aplikáciu § 257 CSP nevyhodnotil a k danému nepristúpil a to aj v prípade, že žiadna zo sporových strán toto ani nežiadala. Z celkového kontextu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia možno logicky usúdiť, že odvolací súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi, kde dostatočným spôsobom zdôvodnil aplikáciu § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Dovolací súd má preto za to, že ani v kontexte rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania toto nevykazuje vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v kombinácii s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden komplex, sa nevyznačuje vadou nepreskúmateľnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

19. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Dovolateľ taktiež vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kde ako právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, stanovil otázku, či možno znalecký ústav Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ul. 1. Mája č. 32, 010 01 Žilina, považovať za znalca tak, ako ho definuje zákon, t. j. osobu zapísanú v zozname znalcov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nenamietal a žiadnym spôsobom sa nevyjadril ku skutočnostiam akokoľvek nadväzujúcim na Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorými by bolo spochybnené poňatie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline ako znalca tak, ako ho definuje zákon. Žalovaný v odvolaní namietal v kontexte znalcov a znaleckého posudku len skutočnosti ako vyjadrenia znalcov na súdnych pojednávaniach, jeho možnosť klásť znalcom otázky, vyhotovenie a doručovanie doplnkov k znaleckému posudku a ich obsah, tendenčné vyhotovenie znaleckého posudku.

21. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v spojitosti s § 421 ods. 1 písm. a) CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolať dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

21.1. Pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu teda nevyhnutná existencia takej právnej otázky, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo

rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorej vyriešenie nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska príslušného ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/200/2018 zo 17. januára 2019). Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania a dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

21.2. Otázka, či možno Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline považovať za znalca tak, ako ho definuje zákon, t. j. osobu zapísanú v zozname znalcov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti, nebola odvolacím súdom v dovolaní napadnutom rozhodnutí v nadväznosti na odvolanie žalovaného riešená. Zároveň aj v prípade, že by riešená bola, absentuje jej dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej v takej miere, že by na riešení tejto otázky odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu neexistencie právnej otázky, ktorá by bola riešená odvolacím súdom a na ktorej vyriešení by odvolací súd založil dovolaním napadnuté rozhodnutie.

21.3. Dovolací súd pre doplnenie poukazuje aj na ustanovenie § 435 CSP, v zmysle ktorého nemožno v dovolaní uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Podľa § 149 CSP sú prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Z uvedeného vyplýva, že keďže nebola v súdnom konaní uplatnená námietka, resp. tvrdenie týkajúce sa spochybnenia znaleckého ústavu ako znalca, jedná sa o novo-uplatnený prostriedok procesnej obrany a procesného útoku žalovaným, ktorý nemožno uplatňovať v dovolaní v zmysle § 435 CSP.

22. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalovaný neopodstatnene namieta vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že nebola založená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a to z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú dovolateľ v podanom dovolaní definoval a ktorú odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vôbec neriešil.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.